Δεν μπορούσε ο Θεός να αναδείξει τον άνθρωπο τέλειο εξαρχής; (Άγιος Ειρηναίος Λυώνος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Ιανουαρίου, 2022

Γιὰ τὸν μὲν Θεό, ὁ ὁποῖος πάντοτε παραμένει ἴδιος και η φύση Του εἶναι ἄκτιστη, τὰ πάντα Τοῦ εἶναι δυνατὰ ὡς πρὸς τὸν ἑαυτό Του. Το πλάσμα Του, ὅμως, εἶναι κτιστὸ δημιούργημα καὶ συνεπῶς ἔχει προσωπικὴ ἀρχή. Γι’ αὐτό, ὅπως εἶναι λογικό, ὑστερεῖ ὡς πρὸς αὐτὲς τὶς ἰδιότητες ἀπὸ αὐτὸν ποὺ τὸν ἔπλασε. Γιατί, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἄκτιστα τὰ πλάσματα αὐτὰ ποὺ μόλις πρόσφατα δημιουργήθηκαν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄκτιστα, γι’ αὐτὸ καὶ ὑστεροῦν ὡς πρὸς τὸ τέλειο. Ἐπειδὴ εἶναι νεώτερα, γι’ αὐτὸ καὶ εἶναι νήπια, γι’ αὐτὸ καὶ εἶναι ἀγύμναστα καὶ δὲν ἔχουν ἐξοικειωθεῖ μὲ τὴν τέλεια ζωή. Ὅπως λοιπὸν ἡ μάνα, ἐνῶ μπορεῖ νὰ προσφέρει στὸ βρέφος της τὸ τέλειο φαγητό, δὲν τὸ προσφέρει γιατί τὸ βρέφος ἀδυνατεῖ νὰ δεχθεῖ τὴν ἀνώτερη αὐτὴν τροφή· ἔτσι καὶ **ὁ Θεός, ἐνῶ ὁ ἴδιος μποροῦσε ἐξαρχῆς νὰ χαρίσει στὸν ἄνθρωπο τὸ τέλειο, δὲν τὸ κάνει γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πάρει, γιατί ἦταν ἀκόμη νήπιος**.

Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας στοὺς ἔσχατους καιρούς, ἀφοῦ προσέλαβε στὸν ἑαυτὸ του ὅλη τη Δημιουργία, **ἦρθε σέ μᾶς ὄχι ὅπως ὁ ἴδιος μποροῦσε, ἀλλὰ ὅπως ἐμεῖς μπορούσαμε νὰ τὸν δοῦμε**. Ἀλλὰ ἐμεῖς ποτὲ ὡς τώρα **δὲν μπορούσαμε νὰ βαστάξουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς Δόξας Του**. Καὶ γι’ αὐτὸ ὁ Χριστὸς -ὁ τέλειος Ἄρτος τοῦ Πατρός- **ἔδωσε σέ μᾶς τὸν ἑαυτό Του σὰν γάλα, ὅπως στὰ νήπια** · τέτοια ἦταν ἡ παρουσία του ὡς Ἀνθρώπου, ἔτσι ὥστε ἀφοῦ τραφοῦμε μὲ τὴν Σάρκα Του σὰν νὰ εἶναι μαστός, μέσα ἀπὸ αὐτὸν τὸν θηλασμό να συνηθίσουμε νὰ τρῶμε καὶ νὰ πίνουμε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἄρτο τῆς Ἀθανασίας καὶ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀποκτήσουμε μέσα μας το Ἅγιο Πνεῦμα.

«*Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦρθε σὰν νήπιο πλάι στὰ νήπια, ὄχι γιὰ ἐκεῖνον, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν νήπιος, ἔτσι μποροῦσε νὰ τὸν χωρέσει μόνο: ὡς ἄνθρωπο*».

Καὶ γι’ αὐτὸ ὁ Παῦλος λέει στοὺς Κορινθίους: “*Σᾶς πότισα μὲ γάλα, ὄχι τροφή· γιατί δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν βαστάξετε*”. Αὐτὸ σημαίνει: “*Μαθητεύσατε στὴν κατ’ ἄνθρωπον παρουσία τοῦ Κυρίου, δὲν ἐπαναπαύεται ἀκόμη τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς σὲ σᾶς, λόγω τῆς ἀδυναμίας σας*”. Ὁ Ἀπόστολος, λοιπὸν, μποροῦσε νὰ τοὺς δώσει τὴν τροφή, ἐκεῖνοι ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν δεχθοῦν. Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς μποροῦσε ἐξαρχῆς νὰ χαρίσει τὸ τέλειο στὸν ἄνθρωπο· ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ἐπειδὴ εἶχε μόλις πλαστεῖ, δὲν ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ λάβει κι ἀκόμα κι ἂν τὸ λάμβανε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ χωρέσει

μέσα Του κι ἂν ἀκόμη τὸ χώραγε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβει καὶ νὰ τὸ ἀντιληφθεῖ σὲ βάθος. Καὶ γι’ αὐτό ο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἂν καὶ ἦταν τέλειος, ὅμως ἦρθε σὰν νήπιο πλάι στὰ νήπια, ὄχι γιὰ Ἐκεῖνον, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν νήπιος ἔτσι μποροῦσε νὰ τὸν χωρέσει μόνο: ὡς ἄνθρωπο.

Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαδικασία καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ρυθμοὺς καὶ αὐτὴν τὴν ἀγωγή, ὁ κτιστὸς καὶ πλασμένος ἄνθρωπος γίνεται κατ’ εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ ἄκτιστου Θεοῦ. Καθὼς ὁ Πατὴρ εὐδοκεῖ καὶ κελεύει, ὁ Υἱὸς πράττει καὶ δημιουργεῖ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τρέφει καὶ αὐξάνει, ὁ ἄνθρωπος σιγά-σιγὰ προκόβει καὶ ἀνέρχεται στὸ τέλειο· δηλαδὴ πλησιάζει τὸν Ἄκτιστο. Γιατί τέλειος εἶναι μόνο ὁ Ἄκτιστος, δηλαδὴ ὁ Θεός. Ἔπρεπε, λοιπὸν, ὁ ἄνθρωπος πρῶτα νὰ πλαστεῖ καὶ πλασμένος νὰ μεγαλώσει καὶ ὄντας μεγάλος νὰ ὡριμάσει κι ὥριμος πιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ κι ἀναπτυγμένος νὰ ἐνισχυθεῖ καὶ ἐνισχυμένος νὰ δοξαστεῖ καὶ δοξασμένος νὰ δεῖ τὸν Δεσπότη Του. Γιατί Θεὸς εἶναι Αὐτὸς ποὺ πρόκειται νὰ δοῦμε καὶ ἡ ὅραση τοῦ Θεοῦ, ἡ Θεοπτία, παρέχει τὴν ἀφθαρσία· καὶ “ἡ ἀφθαρσία ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο κοντὰ στὸν Θεό”. (Σόφ. Σόλ. στ’ 19)

(Από το: "Ἔλεγχος καὶ ἀνατροπὴ τῆς ψευδωνύμου γνώσεως", OSTRACON PUBLISHING, 2017)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr*)*